

У Менському зоопарку – рідкісне поповнення

У травні в пари леопардів – Багіри та Григоровича – народилося дитинча. Його поява стала справжньою подією для працівників зоопарку.

Малому кошеняті вже дали ім'я – його придував один з опікунів тварин. Назвали малюка Графом. Йому вже виповнився місяць, і він потроху починає досліджувати навколишній світ. Поки тварину не випускають на вулицю – тримають в обмеженому просторі, в сараї.

Наразі кошеня багато спить, добре харчується й непогано набирає вагу. Вже має перші зуби, проте дорослою їжею поки не цікавиться.

Відвідувачам покажуть малюка через два-три місяці. Зроблять це тільки тоді, коли він підросте і набереться сил.

Чи стане Менський зоопарк рідним будинком для Графа на все життя – поки невідомо. Планів щодо нового члена сім'ї леопардів працівники зоопарку поки не склали.

■ ВИСТАВКИ

«Простір настрою»

Таку назву має ювілейна виставка творів знаної чернігівської мисткині, члена Національної спілки художників України Тетяни Федоритенко, яку щойно відкрили у Чернігівській обласній універсальній науковій бібліотеці ім. Володимира Короленка. Вона приурочена 65-річчю від дня народження живописця.

Художниця здобула освіту в ленінградському вищому художньо-промисловому училищі ім. Віри Мухомової. Плідно працює як живописець і графік. Активний учасник багатьох художніх виставок. Тривалий час працює в Чернігівській дитячій художній школі. Є секретарем Чернігівської обласної організації Національної спілки художників України.

В експозиції виставки 23 твори, виконані в техніці акварелі і пастелі, іноді поєднуючи їх в одній роботі. Зображення людини в них відсутні, але про неї свідчать невеликі будиночки серед мальовничої природи Чернігівщини. Лише один міський пейзаж із церквою Михайла і Федора, зображення якої відбивається у дзеркалі води річки Стрижень. У творах представлені різні пори року, але переважає буяння літньої природи. Зелена рослинність дзеркала річок та озер, широчінь неба та його відбиття у воді. Поліська природа постає у натюрмортах переважно з квітів і плодів.

Автор чудово показала можливості акварельної техніки малювання. Можна бачити широкі традиції від легкої прозорості до насиченості кольорів, чіткої розмежованості в побудові колориту творів.

Анатолій АДРУГ,
член Національної спілки художників України

■ НЕЙМОВІРНЕ – ПОРУЧ

«Безводівка» вражає: як на Ічнянщині «сонячний диск» зустрічали!

21 червня, коли припадає літнє сонцестояння, світило сходить в найпівнічнішій точці на небокраї. Дослідник та краєзнавець Олександр Кликавка, котрий опікується питаннями прадавньої «Обсерваторії «Безводівка» поблизу покинутого однойменного села на Ічнянщині, приїхав сюди, аби переконатися у точності своїх розрахунків і побачити на власні очі й зафіксувати на камеру, як «сонячний диск» сходить із-за прадавнього кургану. Коротеньку інформацію про це ми публікували в минулому номері. Тож сьогоднішня розповідь стане цікавим, на наш погляд, доповненням.

До «Безводівки» Олександр Кликавка приїхав не сам. До нього приєдналася парапсихолог з Києва Наталія Мілагра з групою однодумців. Також із далекої Канади прибула студентка Тетяна Дячишин, яка навчається в Манітобському університеті. Родом вона зі Львівщини. Вивчає астрономію та україністику, тож приїхала на Батьківщину на практику задля вивчення історії України.

– Коли я переглянула документальний фільм про обсерваторію «Безводівка», дуже зацікавилася нею, оскільки ця унікальна пам'ятка поєднує в собі дві теми, які мені особливо близькі: астрономію та історію, – розповідає Тетяна. – Заявила своєму науковому керівникові, що не поїду до Канади, доки не відвідаю кургани Безводівки. І мені пощастило зробити це в астрономічно важливий день! День літнього сонцестояння!

Наталія Мілагра в такий енергетичний день, коли день найдовший, а ніч найкоротша, зазвичай відвідує місця сили, де проводить обряди та сеанси медитації. Вона вже побувала в багатьох таких місцях по всьому світу та Україні.

– Цьогоріч відчула потребу приїхати саме в Безводівку для проведення сакрального обряду наших предків, – каже Наталія.

Гості Безводівки прибули напередодні астрономічної події. Встановили наметовий табір у мальовничому місці поряд з яром неподалік курганної групи Роблениці – центрального кола візирів «Обсерваторії «Безводівка».

21 червня сонце сходить о 4:45, тому вже о 4:00 ранку ніхто не спав. Небо було напруженим, а погодні умови сприятливими для спостереження сходу Сонця на горизонті.

Наталія Мілагра

Група вийшла задалегідь, аби встигнути розміститися на позиції спостереження і виставити фотоапаратуру.

– Як тільки ми дійшли до кургану, з якого мали намір дивитися, як сходить небесне світило, на північному сході, саме в тому секторі небокраю (де за кілька хвилин мало зійти Сонце), ми побачили яскравий спалах падаючого метеорита! – ді-

литься враженнями Олександр Кликавка. – Космічний гість горів у земній атмосфері і випромінював рожеве світло із зеленуватим відтінком, залишаючи за собою вертикальну лінію в небі. Спалах метеорита тривав всього кілька секунд, тому вдалося відзняти лише його димовий слід.

А через кілька хвилин на горизонті з'явився яскраво-червоний диск Сонця на тому ж азимуті, де розташований північно-східний дальній візир обсерваторії – курган Коржиха.

Олександрові вже вдалося зафіксувати і перевірити систему візирів прадавньої обсерваторії. 22 вересня минулого року краєзнавець з групою спеціалістів спостерігав захід Сонця за візором у день осіннього рівнодення. Всі відеозвіти можна знайти на його YouTube каналі «Обсерваторія «Безводівка».

За словами гостей, курганний комплекс їх неабияк вразив і здивував видовищними подіями, що відбувалися в небі. Наталія Мілагра вбачає в символічному спалаху метеорита добрий знак для України. А студентка Тетяна вперше у своєму житті побачила падіння метеорита, хоча до того, навіть тримала його в руках в аудиторії на заняттях.

Першовідкривач унікальної пригоризонтної «Обсерваторії «Безводівка» Олександр Кликавка має надію, що вона ще неодноразово приємно здивує своїх численних гостей астрономічними подіями, за якими чотири тисячі років тому спостерігали наші далекі пращури.

Лариса ГАЛЕТА
Фото Олександра Кликавки та Наталії Мілагри

■ ПРОДОВЖЕННЯ ТЕМИ

В Литву –

по «Євробляху»

► Закінчення. Початок на 4-й стор.

Довга дорога додому

Підрахувавши, скільки потрібно бензину, аби дістатися неньки України, Влад вирушив на АЗС. Ціни трохи збентежили. Літр бензину коштує в Литві 1,20 євро, це 38 гривень. Заправившись, завів двигун і

– в дорогу. Оскільки Білорусь таких автівок на свою територію не пропускає, довелося їхати в об'їзд – через Польщу. Це майже вдвічі довша відстань.

Дуже вразила якість доріг. Хоч вони вужчі, ніж у нас, але без ямок і вибоїн. Незвично виглядають уздовж шляхів сітчані паркани. Вони захищають від аварій звірів

та автомобілістів. Здивували пішохідні переходи. Над кожним облаштовані сонячна батарея і вітряк, які забезпечують енергією для освітлення зебри у темний час доби. Пішохідний перехід – це така собі гірка, яку переїхати можна, лише знизивши швидкість авто. У іншому разі – полетиш у небо! Кордон з Польщею – умовна лінія.

Польща

– Таке враження, що всі наші «даїшники» переїхали в цю країну! – жартує Влад. – За кожним поворотом чатують з радарями. Перевищення швидкості коштуватиме від 20 євро. А ще варто пам'ятати, що тут можна розраховуватися лише золотими. Тож я повільно, але впевнено і з комфортом їхав далі.

Майже в кожному населеному пункті працює відеофіксація порушень. Іншими словами – відеокамери. Дуже зручно, що про це попереджають знаки.

Дорога з Вільнюса до українського кордону – міжнародного пункту пропуску «Ягодин», була сім годин (з невеличкими зупинками поїсти).

Україна

– Батьківщина, як завжди, дивує: десятикілометрові черги з вантажівок! – розповідає Влад. – Перетин кордону тривав 40 хвилин. Я одразу поїхав шукати заправ-

ку. Слава Богу, далеко їхати не довелося – за кількості метрів – величезна кількість АЗС. Чим ближче доїжджав до столиці, дорога ставала все гіршою. Волинська, Рівненська та Житомирська області можуть похвалитися якістю автошляхів. А ось Київщина вразила кількістю ямок. Заснути за кермом точно не вдасться! Таких «репресій» «євробляха» ще не бачила!

Влад вирішив скоротити дорогу і поїхав через Вишгород у бік Десни Козелецького району. Пожалкував триста разів!

– Такої дороги я не бачив у своєму житті! Вона ніби є, але їхати нею нереально, – обурюється. – Тож пересувався довго і дуже обережно. Інколи думав уже повернутися назад, щоб податися в об'їзд.

Нарешті – у рідному Чернігові! «Ауді-А6» 2005 року обійшла Владу у 3 тисячі 500 євро. Такий же автомобіль у нас коштує від 8 тисяч доларів. Різниця суттєва. Найбільший і найголовніший недолік – машину не можна зареєструвати в Україні, адже їй більше семи років.

Наступна мрія у чернігівця – доступне розмитнення, а ще, аби автівки коштували в Україні так само, як за кордоном, і не треба було їхати по них у далеку Литву.

P.S. Матеріал не є рекламою чи пропагандою. Ця історія про те, що мрії здійснюються.

Лариса ГАЛЕТА
Фото з архіву Влада